

EL DAVANTAL de PERE CALDERS

El petit món de cadascú

En general, la gent s'estima el barri on viu. Hi ha excepcions —no podria ésser d'altra manera—, però la regla és sentir amor per les cases, els carrers i les persones que integren el nostre entorn. És un amor crític, que no ens exigeix pas de veure els defectes del nostre escenari quotidià, però tendim a fer-nos-en càrrec, com quan provem de justificar la conducta de parents molt estimats.

Un cop dit això, em sento més tranquil si afirmo que m'estimo el meu barri de Sant Antoni. I no es tracta pas (que consti) d'una estimació fàcil, perquè és un barri mogudíssim, amb un gran mercat que és com el centre d'una espiral amb moltes espines que formen una mena de laberint. Dins d'aquest laberint hi ha de tot, bo i dolent, formant un conjunt de molta vitalitat, una condició que el salva de l'avorriment que en ocasions aclapara altres barris ciutadans. És divertit de viure-hi, cada dia comporta petites experiències o, fins i tot, aventures dignes d'ésser homologades en un llibre Guinness de menudeses singulars.

I ara m'arriba el moment d'explicar a què es deu aquesta declaració d'uns sentiments íntims. Resulta que el meu barri es troba commogut per unes obres municipals de gran envergadura. El tenim (valgui'm l'expressió) de panxa enlaire. El carrer Comte d'Urgell, des de Floridablanca fins a la ronda de Sant Antoni, és una nafra viva —allò que se'n diu «carn viva»—, amb terra remoguda, canonades al descobert i un depriment *street-tease* de clavegueres que inclina a la tristesa. El carrer Tamarit, de Borrell a Urgell, ha quedat clos al trànsit, com si una rara embòlia li hagués embussat la seva funció circulatòria. Es veu que algú l'ha escollit per a ampliar les parades dels encants que donen un toc de mercat àrab, de Tercer Món oriental, al mercat de Sant Antoni. És provisional? És definitiu? Corren rumors de tota mena, i els veïns estem amb l'ai al cor...

Els qui semblen més ben assabentats, ens diuen que es tracta de la construcció d'un enorme estacionament subterrani. I ens ho creiem, perquè és gairebé segur que aquesta mena d'obres caracteritzaran la nostra època, seran les piràmides dels nostres faraons. Haurem anat a menys, però tot sigui a major honra i glòria del trànsit rodant.

Enmig d'aquesta barreja de sentiments, hi ha una cosa que m'inquieta i l'he de dir. No sé ben bé per quina estranya maledicció, els arbres de Barcelona se la carreguen cada vegada que els nostres urbanistes tenen idees. De moment, en aquest tros del carrer de Borrell que va de Floridablanca a la ronda de Sant Antoni, ja han tallat dos plàtans que es veu que feien nosa. Un d'ells potser estava malalt, però juraria que l'altre no. Com que som en plena operació (les excavadores no paren) demanaria, si us plau, de no sacrificar cap més arbre.

Si tinc recels no és pas perquè sí. En aquesta mateixa zona, en aquest barri que m'agrada tant, hi ha una mostra que ha quedat com a monument a la insensatesa: les dues boques del metro, a banda i banda de la ronda de Sant Antoni, a tocar del mercat. Sembla que hi va haver un error gros de càlcul i l'estació corresponent a aquestes dues entrades no s'ha posat mai en servei. Les escales són un niu de brutícia, una vergonya pública. Per a afegir-hi més pena ciutadana, les calçades properes han quedat per sempre sense els arbres que van tallar-hi en construir aquesta estació fantasma.